

Олена Задорожна – поетка, прозаїк. Народилася 1984 року в Полтаві. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленка (2006). Працює радіожурналістом.

Учасниця літературного гурту “Знак чотирирхох”, мистецького об’єднання “Сходи” (Полтава). Брала участь у роботі Всеукраїнської наради молодих літераторів (Ірпінь, 2007). Лауреатка обласного літературного конкурсу “Собори душ своїх бережіть” (2007, 2008).

Друкувалася в обласній періодиці, часопису Інституту молодого письменника при Національній спілці письменників України “Гранословіє”, у збірках кращих творів молодих літераторів Полтавщини “Поетичні зорі – 2004” (Полтава, 2005) та “Собори душ своїх бережіть” (Полтава, 2007), в альманахах молодих полтавських авторів “Острови” (Полтава, 2007, 2008) та кращих творів учасників Всеукраїнської наради молодих літераторів “Ірпінські світанки” (Біла Церква, 2007).

ІСТОРІЯ ОДНОГО МАШИНІСТА

Світлани

Твій потяг прямував звичними рейками. Розмірено тутукало життя. Потяг мчав до мети: примарної, омріяної, реальної або й ні. В його металевому серці готів вогонь пристрасті і бажань. І що далі той ешелон мчав, то більш віддаленим від справжньої мети робився пункт його призначення. Машиніст потроху забував, навіщо йому потрібно прибути з точки А в точку В, роблячи сотні зупинок на шляху. Зрештою, трапляються моменти, коли процес цілком заміняє мету. Ти мчиш уперед, вдивляєшся у безкраї ліси, тобі виблискують холодні зорі, а попереду твого паротяга мчить сріблястим змієм доріжка – дві паралельні залізні прямі, які ведуть... ведуть... ведуть...

У потяг на кожній зупинці заходили нові пасажери, пили чай, розмовляли, дехто вітався з машиністом, розповідав йому, що є інші поїзди, які рухає електричний струм, і що вони взагалі швидші за цей старомодний. Але чомусь ніхто з них не поспішав на ті надсучасні транспортні засоби. Їх вабив запах скрипучих купе, в’язкі розмови і солодкий чай. Машиніст посміхався: він був потрібен цим людям. Принаймні так здавалося, так хотілося думати. Замріяно вдивлявся він уперед і за давнім звичаєм подавав сигнал: “Ту-у-у-у-у-у-у-у-у!”

На деяких зупинках люди виходили. Хтось назавжди, інші обіцяли повернутися, коли поїзд прямуватиме назад. Машиніст

зітхав і засмучувався. Інколи навіть плакав у тиші, і німий крик виривався з його горла. Так він прощався зі своїми пасажирами. Навіть з тими, які збиралися повернутися. Він відчував – полустанки і станції забирають їх у нього назавжди. Вони зазвичай знаходили собі там родину, будинок, оселялися там. І з кожною краплиною води з колодязів тих країв, з кожним ковтком живильної вологи пам’ять їхня вивітрювалася, а потому поїзд починав здаватися чимось примарним, навіть таким, що наснився.

Машиніст утирав сльози, коли сходяв черговий пасажир. Він брав мольберт і малював на ньому свої емоції: вони були то жовтогарячими, то червоними, чи синьо-чорними. А іноді просто залишався чистий лист паперу – мовчазний некролог за втраченим.

Тоді сповненими жалю очима він знову вдивлявся в далечінь. Намагався пригадати, навіщо ж йому потрібно дістатись у точку В? Скільки він уже їде і чому й собі не зійде на якійсь станції? Але за мить пригадував, що потяги на вугіллі вже давно не в моді, і коли зійде він, його машину напевно розберуть, а пасажири порозсідаються куди-інде.

Машиніст відгортав зі спітнілого чола пасмо волосся. Часом діставав із шухлядки пляшку міцного напою, яким іноді ділилися з ним пасажири. Зрештою це допомагало, але, відверто кажучи, по-справжньому не рятувало. Він спирався ліктем на вікно й розмірковував про те, що все в цьому світі плинне. Що пасажири під’їжджають кілька станцій і йдуть геть, а він – ось тут, ніби приречений

на вічну мандрівку, кінцевою станцією в якій є примарна точка В.

У першому вагоні – ті, хто сів тоді, коли поїзд щойно рушив (коли це було? і з ким?), а можливо, ті люди там були ще “до”? Він уже не пам’ятав. Ці пасажирів поки що не збиралися виходити, але машиніст підозрював, що попереду десь чекає їх станція, і коли прийде час – вони покинуть його потяг. Назавжди.

П’ятихвилинні зупинки, годинні очікування, поки пройде інший потяг, станції, полустанки... І все один – без напарника, який би змінив на посту. Сам на сам зі своїми думками, попри те, що зовсім поряд сотні пасажирів. Від них вряди-годи почуєш і пораду, і слово лагідне, але машиніст точно знає, що жоден із них не вміє (не сміє?!) керувати його потягом.

Поїзд укотре мусить стишувати хід, час зустрічати нових людей, проваджати тих, на кого занадто довго очікував перон. До різних вагонів увійшло кілька громадян: чоловіки і жінки, старші й молодші, виховані й не дуже. Декому – до наступної зупинки, декому далі. Але ось після цієї зупинки пролунало попередження диспетчера, що за кілька миль залізнична стрілка. Будьте уважними на поворотах!

А отже, існує не лише точка В. Є ще й інша, невідома альтернатива! Подивуванню машиніста немає меж, бо кінцевий пункт призначення видавався єдино правильним, єдино ймовірним, але ж бо і примарним та невизначеним у часі та просторі! Аж ось, зовсім скоро, дорога побіжить двома струмками. Час обирати? Час суміщати? Чи всім пасажирам підійде новий маршрут? Окрім звичних емоцій суму-радіості, що приходили завжди на зміну одна одній, з’являється сонм нових думок. Вони рояться в голові, стукають у скроні і пульсують десь зліва: щемливо, солодко й трохи боляче.

Машиністові хтось казав, що проблеми слід вирішувати в міру їх надходження. А попереду ще кілька кілометрів.

Він думає, чи буває так, що до двох пунктів призначення можна їхати одним шляхом? Запитає себе, а що, коли стрілка – то перевірка з диспетчерської, схибиш ти чи ні? Адже маршрутного листа під час відправки тобі не дали. А що, коли ти вибереш неправильний напрям? Але машиніст не знає достеменно і досі, навіщо йому потрібно в пункт В? Він пам’ятає ключові слова, але захват і захоплення, які ввижались на початку шляху, кудись поділися. Чи просто стерлися на пил, як

гальмівні колодки. А чи то стали звичними і втратили здатність підносити до небес, захоплювати подих і спиняти серцебиття. Натомість – перспектива іншої кінцевої станції поселила в голові прагматичну думку: про те, що, може, саме там і чекали на тебе? Може, це і є твоя станція, і потяг твій тільки там не розберуть на металобрухт?

А попереду лишається ще кілька кілометрів...

